

TANDORI DEZSŐ

A „Köz”

Sandown Park, Santa Ippi

Csak mert figyeltem, mit mond valaki, egy öreg ember: ő Sandown Park esélyeiben bízik... csak mert volt Pipi, a Vak, egy veréb, mint a világítóudvarban lelt állat, élt — nálunk — hét és fél évet... valamivel többhöz van

„közöm” —

ők futnak, mint a víz a híd alatt, sár ver fel lovasaik arcára, a csatak alkonyban. Santa Ippi, Santa Ippi, sírás

mázolódik, oly

mindegy, hova. A cetliket

kisöprik, a századfordulói fa

oszlopokról

pereg a festés. Kerti székek

nincsenek kinnfeledve Krefeldben, Freudenauben: vissza kell

menni,

hallgatni a *Hajnali háztetők* Raguzza-zenéjét. El kellett jönni hajóval a valamikor „Raguzza” mellett, nem lehetne hozzászólni, hogy Jellasics, hogy „Terazija”, nem lehetne mondani egy jobba vált

országban, hogy

mi az, hogy mindig „Bulvar Revolucije” lesz egy körút. Oly mindegy. Jönnek — a lovasok, a lovasok, mindig szerettem

volna

kedves lenni vala-

kihez, kikhez, csak néztem gyönyörűségűs nevüket, bögyölycsipéses oldalukat a lenyergelőben: Kathleen! Melyikük Kathleen? Az a barna ott, kösz, Kathleen, mondtam, és hazamentem Neuss-ból az Ipar utcán; a kocsmáros emlékezett rám, Alt sört ittam, én lovak nevét mondtam neki: mert kedves akartam lenni vala(kihez, kikhez), neveket: kedves Wilfried, mondom előbb — az emberi tényező! —, nagyon jól esett, hogy programfüzeteiteket elküldtéték! Miért is? Lezuhantam a semmi kék égből, mit hittetek szavamnak? Tessék, rákérdezés a költészet hitelére, vagy:

a költészet hitele

egy lóversenypálya

iroda- és igazgatás-világába „kivetítve”. Találkozunk ősszel majd Raffelbergben. Nehezen tudom elmondani akkor — is —, hogy „a lóversenyter deszkakerítése”. Nehezen. Csak nem

ez lesz,

ami

lesz: eltelt csaknem félszázad év — hol? nektek máshol... majd személyesen találkozunk, jó vicc, megbeszéljük — még jobb! lásd. És ők. Jönnek. A bokrok —?!

— eltakarják őket; a bokrok: ez Bécs... ahol először láttam őket... Freudenu, Krieau. Ottlik Géza, Ottlik Gyöngyi, a számok a Raguza Kávéházból, breton part. Deauville, Cabourg, Rouen — kicsit bretonnál arrébb, de part. Hajnal: állunk versenynap után, éjszaka után — hajnalban, ki-hogy. Mit tegyünk? Nem fogunk tudni egymásról stb., ha Párizsban vagy Lille-ben látjuk egymást etc. Mennyivel egyszerűbb Kathleen a lenyergelőben, Szpéró halottan a Tabánban, Dömi, aki talán a Petőfi Irodalmi Múzeumban fog üldögélni, vagy lángok lb — ez súlymérték, géphiba! lobbantják föl velem. Vagy a nevek, addig, rajtok — kösz, Wilfried, Raffelberg, Mülheim a.d. Ruhr, a város jelszava szerint

„Einfach Sympatisch”, ez oly bájosan patetikus. De hagyunk ilyet most. Egy futam, a nevek csak, és vége, várjuk meg a telet, míg visszatér a névgyűjtő clochard — ld. Frankfurt —: Boreas, Second Fire, Fairy Topaz, Fox on the Run, Scirocco, Linant Bei, Legende. Ég veletek!

BISZTRAY ÁDÁM

Boldogasszony

*Aki egykoron
béna fiúnak mondta,
kelj föl ágyadból és járj,
téged bízott, Isten anyja
reménytelen ügyben segíteni.
Most jött el
kérőnek s kértnek a próba.
Kiáltunk hozzád,
és te hallgatsz
tíz falvaink kőtemplomában
közel a porló, homorú küszöbhez,
közel a tört orrú
két kőoroszlánhoz.
Megállunk a fekete vasrácsnál,
mindig késve jövőnk
megállunk, mi, vertek
féligen benn és féligen kívül,
de filléreinktől a persely fölhasad.
Kegyeskedj, ha nem késő,
mozdulni miértünk,
szoborszép pártfogó.*